

24.
NIEDYSKRETNA

SMIERCI

W A G A

Dnia czternastego Października Akcie

Pogrzebowym.

WYSTAWIONA

SZLACHETNEY JEY MOSCI PANI

**ANNY z RYM-
PLEROW MO-
SCICKIEY**

KOCHANEY SIOSTRY.

REPREZENTOWANA

w Tragicznym Rythmie tegoż Mięsiąca.

Roku 1708.

Przez

Prawdziwego y Szczerego Krewnego.

E Typographyco Nobilissimi Senatus & Gymnasii

NIEDYSKRETNA SMIERCI

W A G A.

Ze nie dawno słońce wystąpiło
Rowny dzień z nocą, gdy w wagę wstąpiło,
I ty to ważył, frogą śmierci ludzi?
Także y ciebie czas dowagi budzi?
Zarówno bierzysz Mążonkow, y Zony,
Nie masz litości, respektu, ochrony!
Nie chcesz przepuścić Oycu, y Synami,
Nie pofolgujesz Mátce, y z Corkami.
Rownasz w grobowcach Páná, y nędznego,
Z młodemi stárych, z podłemi godnego:
Hámuy dla Bogá twej popędliwości!
Miarkuy się samá w takiey surowości!
Jeszcze nie wchodzi w znak jądowitego
Niedźwiadká słońce; Ty już jádu twego
Zaráz puszczasz ná swiát, bystrą kofá,
Wycinájący lud iák trawę z rosą.
Już y Belloná zpolá myśli zwodzić
Rycerskie pulki, y nie chce záchodzić

Ná-

Ná plác Marsowy, Kwatery rozdáie,
Z nieprzyjacielem w przymierzu zostáie
Ach! coż to czynisz śmierci nieużyta?
Długosz żywot nasz kofá jądowita
Podcinać będziesz? czy się nie zlitujesz?
Czy ludzkiey trwogi, y płaczu nie czuiesz?
Jużes Cmentárze trupem ná syciła,
Ogrody, polá, lásy nápełnyła,
Stronia od siebie wierni Przyjáciele,
Jeden drugiemu nie usługysz śmieie:
Co zá przyczyna, że nie strzymasz ręki?
Ale przyczyniasz boleści y męki,
Podobno się to czasom akkorduiąc,
Listopadowi się akkommoduiąc?
Kiedy zwiędniáte liście zdżzew opada,
Od twoiey kofy, lud iák liście pada.
Czyli też tego sobie byś życzyła?
Byś w gospodarstwie lepiey się ćwiczyła,
Więc Kámielarza Miástuś odebrała,
Jeszcze się sámym nie kontentowała;
A ponim w krotce Syná kochánego,
Ozdobę Domu Mościckich godnego:
Dobierałz nawet dobrej gospodyni,
Doświadczoney w tych dziełách Heroiny;
Kámelarzowey Miástá Toruńskiego,
I Páni Rádneý z Domu przezacnego,
Wielce Szláchetney Jeiey Mości Páni
Anny Mościckiey (Ach toć serce ráni!)
Już też masz dosyć nie froz się w tym Domu,
Nie szkodzić potomstwu y z krewnych nikomu,
Niech pozostałe Cory doczekáią,
Lat poznych wścześnie, niech Dom rozmnáżáią.
Czyli chcesz z Niebem mieć równą powagę,
Gdy słońce w wadze, y ty bierzysz wagę.

Byś

Byś zmiarkowała cenę Szlachetnego
Jego Mości ŁUKASZA MOSCICKIEGO,
Z Małżonką iego więc ná iedną szalę
Kładziesz dzieł iego wybor godny; ale
Drugą zostawiasz ná wspaniałe cnoty,
Małżonki iego, y ważne przymioty,
Ktora zrodzona z przezacney linij
Z Celler, z Rymplerow godney Fámilij,
Zacności Przodkow swoich przyczyniła,
Gdy od młodości wcnotách się ćwiczyła,
Zawsze z náture skłonna do dobrego,
W bogoboyności przez wiek życia swego
Zakochálaś się, bliźniego w potrzebie
Ták wspomagaíac, íák by sámá siebie:
Skromność wszeláka przy unizoności,
Ciekáwa biegłość w swoiey dozorności,
Wdzięczne postęпки, przyjemność wrodzona,
Te Cię wyniosły, temiś iest w sławiona;
Te rozmnożyły w słáwie y godności,
Wfzczęściu, powadze, y ludzkiey miłości:
Te sobie taką słymę záslużyły,
Aby w pámięci wiekopomny żyły.
Więc uwolniona od swiátá przykrości,
Gdyś dopędziła terminu wieczności,
Zyi tám spokojnie; żegna Cie życzliwy
Przyjaciel Tobie szczerý, y prawdziwy.

